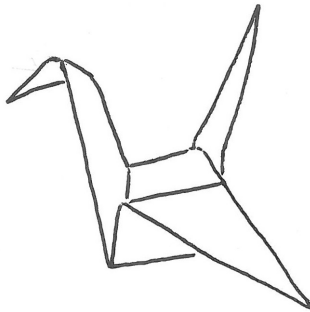


Danny De Vos

DE VLUCHT VAN DE KRAANVOGEL



Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

Na de scheiding was alles verdeeld. De witleren sofa bleef bij zijn moeder in het oude huis. De rode koelkast ook. Net als de grote keukentafel, het tweepersoonsbed, de foto's aan de muur en de kerstboom (die nep was). Nu Melle Kriekemans erover nadacht, besepte hij ineens dat zijn vader vooral boeken had meegenomen. En wat kleren.

Het was alweer een paar jaar geleden dat hij vertrokken was. Veel was er voor Melle toen niet veranderd, alleen dat zijn vader sindsdien een paar straten verderop woonde. Zijn moeder was zelfs in het drukke advocatenkantoor van haar ex blijven werken. Echte ruzie hadden zijn ouders dus niet.

Tot nu.

'Mijn besluit staat vast. Het spijt me, Melle, maar we gaan verhuizen,' had Suzannah op een dag bij het ontbijt gezegd.

'Verhuizen? Waarom?'

Melle wilde helemaal niet verhuizen. Hij vond dat zijn moeders uitleg nergens op sloeg: een nieuw leven beginnen kon ze alleen maar doen op een plek waar niets haar nog aan haar oude leven deed denken. Huh? En hij dan? Deed hij haar niet aan haar oude leven denken? Verhuizen was veel erger dan de scheiding zelf. Maar er was niets aan te doen, Suzannah dreef haar zin door. Zelfs zijn vader, die het verhuisidee ook waanzin vond, kon haar niet ompraten. Er was zo'n daverende ruzie van gekomen dat zijn moeder ontslag had genomen.

En nu was het dus zover. Wat voor spullen zouden er in het nieuwe huis staan? Toch geen ouderwetse rommel?

'Mam, wie was de vorige bewoner eigenlijk?'

Ze schudde ongeduldig met haar hoofd, haar mobieltje stevig tegen een oor. Nu begon ze te roepen. 'Bij de burens? Bij welke burens?'

De afspraak was dat u me de sleutels zelf zou overhandigen... hallo?
HALLO??'

De knetterende vloek werd aan de andere kant al niet meer gehoord, waardoor ze nog meer over haar toeren raakte. Het leek alsof de temperatuur in de wagen enkele graden steeg.

'Mag de muziek weer harder?' mompelde Melle.

Normaal zou ze snauwen: 'Nu niet, Melle!' Maar normaal zou voortaan helemaal anders zijn, dat was duidelijk. Met twee woonplaatsen in plaats van één: de stad bij zijn vader en niemandsland bij zijn moeder.

Hij keek naar buiten. Het was niet eens een uur rijden en toch waren ze hier nooit eerder geweest. Het scheefgezakte bord bij de afrit hadden ze wel vaak gezien: *Ommezeyde 2km*. Zijn vader had een keer een eng verhaal verzonnen over de Ommezeyders, het rare volkje dat daar volgens hem woonde.

Wie had ooit gedacht dat Melle zelf een Ommezeyder zou worden? Hij in ieder geval niet.

Ze reden over een lange rechte weg zonder huizen. Zo ver ze konden kijken waren er alleen maar weiden en bossen, geen bewoonde wereld.

Melle wilde net vragen of dit misschien de verkeerde straat was toen hij iets ontdekte: een scheef torentje piekte boven een groepje bomen uit. Na een scherpe bocht naar links kwam de rest tevoorschijn. Een klein kasteeltje was het, lichtbruin met kleine, donkere ramen en versierd met beeldhouwde figuren uit een ver verleden. Ridders of zoiets. Er stonden woorden op de voorgevel, nog nauwelijks leesbaar en in een antiek lettertype. Hier en daar piepten rode bakstenen door de gescheurde bepleistering.

Suzannah ging langzamer rijden.

Het wegdek veranderde van asfalt in grote, gladde straatkeien. Toen ze over een smal bruggetje reden, klonk het geluid van rammelende kettingen.

Hier was het. De auto stopte in een straatje waar ongeveer twaalf

huizen stonden. Het waren stuk voor stuk grote, statige gebouwen met elk een stenen trapje voor de deftige, zware voordeur.

Er was niemand. Er waren ook geen winkels.

De motor en dus ook de muziek stonden uit. Het was muisstil. Zelfs poes Dennis, die de hele weg had zitten klagen op de achterbank, zweeg.

‘Zo, we zijn er. Welkom in Ommezeyde,’ zei Suzannah aarzelend.

Fijn, dacht Melle, kunnen we dan nu gewoon omdraaien en terugkeren naar ons normale leven in de moderne wereld met de supermarkt en de leuke winkelstraten? En de levende wezens? En dat we dan straks lekker frietjes halen en thuis aan de keukentafel...

Hij slikte.

Ze hadden hier uitgebreid over gepraat, terugblikken had geen zin. Melle moest zichzelf daar af en toe aan herinneren. Een nieuw leven beginnen kon nu eenmaal niet in het oude huis, waar alles je herinnerde aan vroeger. Terwijl hij niet degene was die een nieuw leven wilde beginnen. Helemaal niet zelfs. Het leek alsof hij samen met zijn oude kamer ook al zijn toekomstplannen had moeten achterlaten.

‘Wel, wat denk je? Zeg je niets?’ Ze hoopte duidelijk dat hij nu zou roepen hoe geweldig hij Ommezeyde vond.

Hij zuchtte. ‘Tsja, mam. Weet je echt zeker dat hier wifi is?’

Suzannah staarde hem sprakeloos aan. Ze wilde net haar mond opendoen, toen een zwaar dreunende hoorn door de wagen toeterde. Alsof er een alarmsignaal afging, een sein om de Ommezeyders te waarschuwen voor ongewenste indringers. De auto trilde ervan en ze schrokken zich allebei het apezuur.

Ze staarden door de voorruit. Niets bewoog.

Melle was de eerste die het zag. Hij wees met een bibberende wijsvinger naar voren, waar de straat doodliep tegen een steile groene heuvel. ‘Daar!’ stamelde hij. ‘Wat is dat?’

Boven het gras, aan het einde van de huizenrij, schoof een verticale constructie met hout en touwen voorbij.

‘Het is een mast!’ riep Suzannah. Ze startte de auto en reed tot ze niet verder konden.

De heuvel was een dijk.

Ze stapten uit en liepen naar boven. Voor hun neus stroomde een rivier. Het schip ploegde al een flink eind verder door de vaargeul.

Melle en zijn moeder stonden met zijn tweetjes heel dicht bij elkaar en hoewel het niet koud was, sidderden ze een beetje.

Ze wees. ‘Daar, die grote brug, daar zijn wij ook over gereden!’

Melle fronste. ‘Echt? Niets van gemerkt...’

‘Jawel, daar moeten we langs om naar pap te rijden!’

De brug naar de beschaving dus, dacht Melle. Waarna hij zich meteen ergerde omdat zijn moeder vrolijk plagend door zijn haren woelde.

‘Kom je?’ vroeg ze. ‘We gaan ons nieuwe nest eens bekijken.’

Zenuwachtig renden ze de steile helling af.

Melle voelde zich beter, alsof het schip hun een welkomstgroet had gebracht. De spanning van daarnet was gebroken.

‘Welk huis is het onze?’ vroeg hij.

Hopelijk niet dat lelijke daar, dacht hij. Of dat daarnaast met die vreselijke planten voor het raam. Vrouwentongen heetten die toch?

‘Nummer vijf. Maar een sleutel hebben we dus niet, daarvoor moeten we eerst langs bij een of andere buurman.’

Melle slenterde door de straat terwijl Suzannah de auto keerde. Dat er hier en daar een gordijn bewoog, zag hij niet.

Hij bleef staan voor een groot vierkant gebouw zonder huisnummer. Dit moest het zijn, na negen en zeven kwam vijf. Zijn blik gleed over de voorgevel om ten slotte bij het hoogste puntje van het dak te blijven hangen. Daar zat een glanzende, gitzwarte vogel die wantrouwig terugkeek en akelig krijsde.

Het was moeilijk te zeggen wat voor kleur het huis had omdat het helemaal ingesponnen was door donkergroene klimplanten. Zelfs de

treden naar de voordeur waren begroeid, alsof er al tijden niemand meer was geweest.

Suzannah parkeerde op de brede oprit en stapte uit. 'En? Ziet het er goed uit? We hebben wat snoeiwerk zo te zien.'

Er ging een oranje lampje aan in Melles hoofd. 'Wat bedoel je, mam? Je hebt het huis toch wel bekeken voor je het kocht?'

Ze speurde de straat af, op zoek naar een teken van leven. 'Kocht? Ik heb niets gekocht hoor, we huren het. Voorlopig.'

Dat was een geruststelling. Maar geen antwoord op zijn vraag.

'Oké, je hebt het toch bekeken voor je het huurde dan?'

'Ik probeer het eerst bij nummer zeven, mijn geluksgetal. Bekeken, ja tuurlijk, op internet, er waren wel honderd foto's. Maar misschien waren die niet zo heel recent...'

Hij kreunde.

Belgerinkel. Ze stond voor de deur van nummer zeven, op zoek naar de sleutel.

Niets.

Melle zag hoe ze het ook bij nummer drie probeerde en daarna bij vier en zes. Geen hond die opendeed.

'Kijk jij maar eens rond, volgens mij stond er een auto bij het bruggetje van het kasteel, ik ga daar even checken.' Haar voetstappen stierven weg, het werd muisstil.

'Dit is raar,' mompelde Melle voor zich uit. 'Heel raar. Wie huurt nu een huis zonder eerst...'

Als door een tijgermug gestoken schoot hij rechtovereind. Er was iets op de grond gevallen, vlak voor zijn voeten. Een glanzend projectiel, dat nog een klein stukje verder rolde voor het stillag. Hij raapte het voorzichtig met duim en wijsvinger op. Het was een tamme kastanje. Waar kwam die vandaan? Gedropt door een vogel?

Melle bestudeerde de noot grondig.

Speciale vogel die dit geschreven heeft, vond hij. In de glanzende

schil van de vrucht waren twee woorden gekerfd: ROT OP.

De schrik sloeg hem opeens om het hart, en dat kwam niet alleen door de kastanje. Hij had iets gehoord. Vlakbij.

Iets verzinnen, snel.

Hij rekte zich luid geeuwend uit en sjokte traag weg alsof er niets gebeurd was. Niet makkelijk, want het liefst was hij keihard weggerend. Achter de auto dook hij omlaag. Door de donkere autoruiten heen kon hij ongezien spioneren.

Daar!

Een van de ramen op de eerste verdieping van hun nieuwe huis stond open.

Er verscheen een gestalte in een rode hoodie die zorgvuldig de omgeving afspeurde. Het gezicht zat diep verborgen in de capuchon. Daarna wipten twee benen door het raam naar buiten en de hoodie verdween met een reuzensprong over het dak van een bijgebouwtje in de richting van de tuin. Alles bij elkaar had de vlucht niet meer dan tien seconden geduurd.

‘Dit is raar,’ mompelde Melle opnieuw.

Nog voordat hij goed had kunnen nadenken over wat hij gezien had, tikten er voetstappen door de straat, begeleid door vrolijk gerinkel.

Niets zeggen tegen mijn moeder, besloot hij, al begreep hij zelf niet goed waarom.

‘Kom, schat, hier zijn de sleutels, ze lagen bij de hypnotiseur!’

‘De wát?’

‘De hypnotiseur! De man in het kasteeltje doet aan hypnose, interessant toch?’

‘Heel interessant. Maar ook raar.’

Ommezeyde, voorlopig vond hij het maar niets.

Een herfstige oktoberavond, elf jaar eerder...

‘Een Medium Barbecue Meatballs en een Medium Creamy Cheese, lukt dat? En een beetje opschieten, Leonardo, de film begint bijna. Zet je helm alvast op, dan bespaar je tijd. Presto, presto!’

Terwijl er aan de andere kant van de lijn luid ‘Mamma mia!’ gebruld werd, knipoogde Simon vrolijk naar Fleur. Dit was hun beloning na een drukke week op het werk: haardvuur, kaarsjes, kussens en dekentjes en een spannende film uit de videotheek. Alleen de pizza’s ontbraken nog.

Fleur wapperde met een reclamefolder.

‘O ja, vandaag is er toch een gratis extraatje bij twee mediums? Doe maar twee Magnums. En een fles cola. Een halfuur is prima, twintig minuten is beter. Ciao, Leonardo!’

Simon drukte de tetterende pizzabakker weg. Eindelijk rust.

Hij keek rond. Vanavond zouden ze nog één keer zorgeloos genieten van deze woonkamer. In dit appartement hadden ze drie jaar lang alles gedeeld. Plezier en tranen. Pech en geluk. Hij werd er stil van. Het was voorbij. Tijd om hun spullen in te pakken, de verhuizing naderde. Over een paar weken staan hier andere meubelen, besepte hij.

Alsof Fleur zijn gedachten kon lezen fluisterde ze: ‘Vind jij het niet raar dat hier straks vreemden zitten? Op ons plekje? Denk je dat zij het hier ook zo gezellig zullen hebben?’

Simon zag het al voor zich. Lachende, onbekende gezichten, andere foto’s aan de muur, een enorme tv zoals hij ook altijd had gewild en die heerlijke krokante pizza’s van Leonardo, de beste ter wereld. Hij voelde een steekje jaloezie in zijn hart. Leonardo mocht dan bekendstaan om zijn uitstekende service, hun nieuwe huis lag vijftig kilometer verderop en dus buiten het bezorggebied van de pizzeria.

Hij gaf Fleur een kusje. ‘Ik hoop dat onze opvolgers hier net zo gelukkig zullen zijn als wij. Maar daar moeten ze zelf voor zorgen. En wij bouwen straks ons eigen nieuwe nestje, toch?’ fluisterde hij.

Jep, zo was het.

Ze hadden net zo lang krantenadvertenties uitgeplozen tot ze hun droomhuis gevonden hadden, midden in een kleine stad. Geen villa, gewoon een knusse woning met veel verborgen hoekjes en een ouderwetse keuken plus een antieke badkuip waar ze onmiddellijk verliefd op waren.

Fleur zou morgen de slaapkamer gaan schilderen terwijl Simon hier alles...

De bel ging. Niet één keer maar drie keer. Er werd ook geklopt.

‘Si amigo, rustig maar, ik kom al,’ bromde Simon.

Terwijl hij naar de deur slofte, viste hij zijn portefeuille tevoorschijn. Wie zou Leonardo deze keer gestuurd hebben, Sofia of Matteo?

Een seconde later viel zijn mond open. Voordat hij ook maar één woord kon zeggen, werd Simon hardhandig achteruit geduwd door twee indringers die resoluut de deur achter zich dichtdeden.

Niemand proefde ooit de heerlijke pizza’s die Sofia wat later voor de deur achterliet. Ze werden langzaam koud en zo hard als karton.